

Penge i vore Pengeinstitutter. Det ærede Medlem vil vel ikke benægte, at det meget store Flertal af Landets Borgere hører til de laansøgende. Naar det ærede Medlem saa fremfører, at vi maa tage Hensyn til de Mennesker, der har fra 10 Kroner til et Par Hundrede Kroner i Sparekassen, og ud fra det Hensyn maa lade Renten blive saa høj som muligt, siger jeg, at det ærede Medlem skyder helt over Maalet. Paa det Grundlag at ville rette Anklage mod mig og det Parti, jeg tilhører, gaar ikke, for det har saamænd ingen Betydning for de mange smaa Sparere, om de faar $\frac{1}{4}$ pCt. mere eller mindre i Rente, de kan ikke bygge deres økonomiske Eksistens paa deres Sparekapital. Men det har noget at sige for Eksempel for en i denne Tid kendt Mand — en Mand, hvis Navn har været fremme, og som alene ved en Kulforretning med Staten tjente 125,000 Kr., han var lige ved at hugge en kvart Million —, at han, naar han gaar hen i Sparekassen eller Banken og indsætter denne Fortjeneste, faar $\frac{1}{4}$ pCt. mere eller mindre i Rente. At det skulde betyde noget som helst for de mange smaa Sparere, som indskyder fra 10 Kroner til nogle Hundrede Kroner, kan det ærede Medlem ikke med nogen som helst Vægt fremføre i denne Forbindelse. Naar vi da skal sætte hinanden paa rette Plads, kommer det ærede Medlem ifølge sit Standpunkt til at staa som de store Kapitalisters Talsmand, og det rammer fuldkommen ved Siden af, naar han Gang paa Gang paa staar, at hans Standpunkt til Rentefikseringen skyldes alene Hensynet til Smaafolkene i dette Land.

Jeg beklager vedblivende, at den højt-ærede Minister ikke her har kunnet stille sig Side om Side med det store Flertal i det Folketingsudvalg, der i Fjor havde denne Sag til Behandling. Til Ministerens Udtalelser og hele Stilling vil jeg kun sige, at den Omstændighed, at han befinder sig i Selskab med det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), rummer ikke for mig noget Bevis for, at hans Standpunkt er det rigtige. Jeg tror tværtimod, at det kunde med Rette tages som et Vidnesbyrd om, at Ministeren ikke har indtaget et rigtig godt Standpunkt. Jeg ønsker at understrege, hvad jeg sagde i Gaar, at Ministeren har begaaet en Fejl ved at fremsætte et Lovforslag, der i saa høj Grad afviger fra det, man her i Tinget enedes om i Foraaret. Der er en anden stor Sag paa Rigsdagens Dagsorden i denne

Samling — jeg behøver ikke nærmere at angive, hvad jeg mener —, og om den er der blevet sagt, at man maatte fremsætte de Forslag, der var til Behandling, da den i sin Tid standsedes i det andet Ting, og gøre dette for at knytte Traaden, hvor den brast. Men jeg synes, at i dette Spørgsmaal maatte Ministeren forstaa, at naar han vilde have Sagen frem, var det naturligt at knytte Traaden der, hvor den brast, og fremsætte det Lovforslag Ord til andet, som det store Flertal her i Tinget var enig om. Grunden til, at Sagen bortfaldt i Foraaret, var, som jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, alene den, at da vi havde Lovforslaget til anden Behandling her i Tinget, kom der Meddelelse herved om, at Landstingets Højre havde nedlagt Arbejdet. Jeg synes, det havde været naturligt for den ærede Minister, som sikkert nærer alvorligt Ønske — hvad jeg ogsaa gør — om at faa Sagen bragt til Afslutning, at fremsætte Lovforslaget her i nøje Overensstemmelse med, hvad dette Tings Udvalg havde indstillet til Tinget og dette Ting havde vedtaget ved anden Behandling. At han har givet Lovforslaget den Affattelse, hvori det nu foreligger, kan kun medføre nye Stridigheder, nyt Spild af Tid, og jeg finder vedblivende den Fremgangsmaade i høj Grad uheldig.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) skal jeg ikke sige ret meget. Han udtalte, at denne Sag i Kraft af den udenrigs-politiske Stilling ikke egnede sig til Afgørelse nu; Forholdene paa Verdens-Pengemarkedet maatte nødvendigvis medføre, at man nu søgte at indhøste ny Erfaring. Men det ærede Medlem synes dog at nære en særlig Kærlighed til et Spørgsmaals Belysning i Forbindelse hermed, nemlig Spørgsmaalet om Nationalbankens Guldbeholdning. Om denne Sag taler han baade tidlig og silde, saa man skulde næsten tro, at af dette Forhold alene ahang alt økonomisk Liv i Landet. Det synes jeg er forkert, thi vi bør ikke glemme, hvad der er Kærnen i Pengespørgsmaalet. Det er efter min Opfattelse, at vi snarest muligt søger at bringe Gælden ned i Stedet for at forøge den, og saa er det vist temmelig — jeg kan godt sige: revnende — ligegyldigt, hvor meget Guld der ligger i Nationalbanken. Spørgsmaalet er, om den kan indløse de Sedler, den ifølge Loven har Ret til at udstede. Men en Udvikling i vort Samfund i Retning af Prioriteter — det vil sige, at Gæld og Fattigdom er stadig stigende — indeholder en langt større Fare, end om